

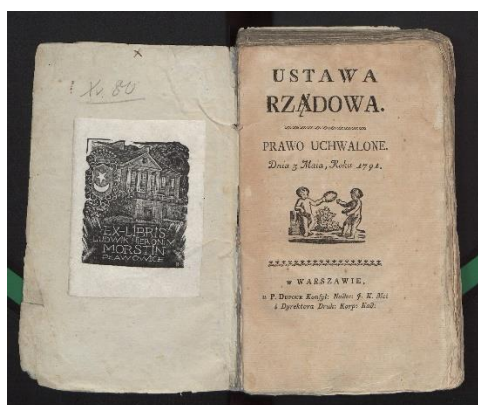
Witaj majowa jutrzeńko | Mazurek 3 Maja | Trzeci Maj (1831)

muzyka: na melodię "Nienawidzę Was próżniaki" lub Fryderyk Chopin

słowa: Rajnold Suchodolski

Polska pieśń patriotyczna znana także pod tytułem „Mazurek 3 Maja” lub „Trzeci maj” (prawdopodobnie z 1831 roku), stylizowana przez anonimowego autora (wg jednej z teorii muzykę skomponował Fryderyk Chopin) na melodię ludowego mazurka. Tekst zainspirowany wierszem Rajnolda Suchodolskiego¹.

Nota historyczna

Starodruk dokumentu Konstytucji 3 Maja „Ustawa rządowa: prawo uchwalone dnia 3 Maja roku 1791” (Warszawa, 28.04.1791 r.). Źródło: Polona

Ustawa Rządowa z dnia 3 maja 1791 roku (przeszła do historii jako Konstytucja 3 Maja²) regulowała ustrój prawny Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Była próbą ratowania upadającego państwa przez stworzenie sprawnego rządu centralnego oraz usunięcie lub ograniczenie złych praw hamujących rozwój społeczeństwa. Współcześnie przyjmuje się, że polska Konstytucja była pierwszą w Europie i drugą na świecie (po amerykańskiej z 1787 roku).

Realna treść Konstytucji 3 Maja jest obecnie w powszechnej świadomości mocno zniekształcona przez różne przekłamania oficjalnej narracji. Z tej potocznej

niewiedzy bierze się m.in. opisywanie tej Konstytucji jako „zwycięstwa idei demokratycznej”. Jest to błąd. Konstytucja 3 Maja bez wątpienia nie była manifestem demokracji, ale republikanizmu ujętego w ramy monarchii konstytucyjnej. Dla twórców tej Ustawy, podobnie jak dla „ojców” Konstytucji USA, demokracja była groźnym wynaturzeniem idei państwa obywatelskiego. Uważali oni, że nie można przyznawać praw politycznych wszystkim za nic i aby z nich korzystać trzeba mieć odpowiednie „kwalifikacje” – przede wszystkim wykształcenie dające podstawową wiedzę o funkcjonowaniu państwa i mechanizmach rządzących polityką. Równie ważna była ekonomiczna oraz polityczna niezależność od oligarchów (magnaterii). Nasi reformatorzy doskonale wiedzieli, że ustrój Rzeczypospolitej zdegenerował się przez to, że magnaci wykorzystali dla swoich egoistycznych celów najbiedniejszą, upadłą ekonomicznie i kulturowo część szlachty. Aby to przerwać, Konstytucja 3 Maja odebrała szlacheckiej „gołocie” (pozbawionym własności

ŚPIEWNIK NIEPODLEGŁOŚCI

nieposesjonatom) prawa polityczne. Niestety, właśnie ten ruch bodaj najmocniej sprowokował akcję Targowicy. Tworzący ją magnaci zorientowali się, że oto właśnie stracili swój dotychczasowy elektorat, a co za tym idzie również realne możliwości walki politycznej. Mając przeciwko sobie Kościół, część magnatów, zdecydowaną większość szlachty i niższe stany, za swoją jedyną szansę uznali obcą interwencję.

Skończyło się to rosyjskim najazdem i

całkowitym upadkiem państwa. Z drugiej strony

trzeba oddać cześć owej szlacheckiej „gołocie”, która dla dobra wspólnego i ratowania

Ojczyzny sama zrezygnowała ze swoich praw politycznych. Dobitnie pokazuje to analiza

sejmikowych głosowań nad przyjęciem Konstytucji. Żaden sejmik nie wyraził sprzeciwu

wobec Konstytucji. W ogóle praktycznie cała szlachta samorzutnie oddała wówczas część

swoich przywilejów dla odbudowania upadającej Ojczyzny. Taka postawa była europejskim

ewenementem. Wystarczy porównać to sobie np. z zachowaniem francuskiej szlachty, która

do końca broniła swoich praw konsekwentnie odrzucając wszelkie programy reform, co

skończyło się krwawym szaleństwem Rewolucji. Polscy reformatorzy od razu poszli zupełnie

inną drogą. Wprawdzie nie udało im się obronić Rzeczypospolitej, ale przekazali swoim

następcom potężny politycznie obraz narodu zjednoczonego w krytycznej chwili wokół

wspólnej sprawy. Dzięki temu Konstytucja 3 Maja stała się

jednym z fundamentów naszej tożsamości. Drugim z wielkich

mitów przesłaniających rzetelną wiedzę o Konstytucji 3 Maja

jest „wrogość Kościoła Katolickiego”. Czy ma on jakieś realne

podstawy? Zaczniemy może od tego, że powołaną we wrześniu

1789 roku sejmową Deputacją do Formy Rządu – czyli komisją,

która opracowała ustawę zasadniczą – kierował

niekwestionowany patriota, były konfederat barski, biskup

kamieniecki Adam Stanisław Krasieński (1714-1800)³. Wśród

ojców tej wielkiej reformy ogromną rolę odegrał Hugo

Stumberg Kołłątaj (1750-1812)⁴ – polski mąż stanu, polityk,

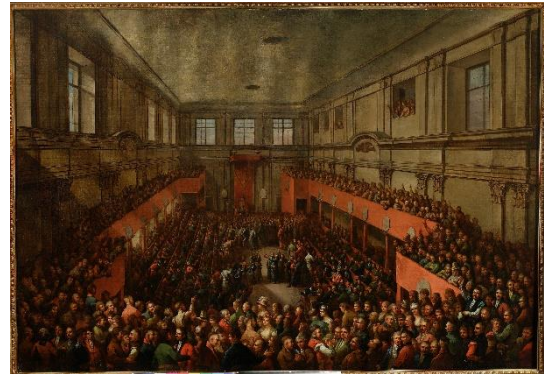
jeden z najaktywniejszych działaczy stronnictwa patriotycznego

... oraz ksiądz katolicki (prezbiter i kanonik). Publiczną

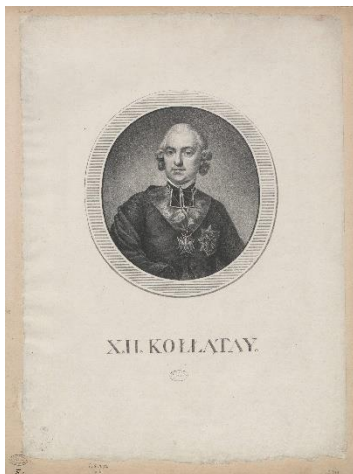
dyskusję o konieczności gruntownej reformy upadającego państwa w 1787 roku rozpoczęły

„Uwagi o życiu Jana Zamoyskiego”. Ich autorem był Stanisław Staszic (1755-1826)⁵ – polski

pisarz polityczny, działacz oświeceniowy, pionier spółdzielczości ... oraz ksiądz katolicki.

Uchwalenie Konstytucji 3 Maja 1791 roku. Mal. Kazimierz Wojniakowski (1806). Źródło: Muzeum Narodowe w Warszawie

Hugo Kołłątaj. Litograf autorstwa: Walenty Śliwicki (1820 r.). Źródło: Polona

ŚPIEWNIK NIEPODLEGŁOŚCI

Wśród około 2 tysięcy tekstów publicystycznych agitujących za reformami znacząca część była autorstwa polskich księży. Można tutaj wspomnieć np. znakomite kazania księdza Michała Karpowicza i księdza Marcina Poczobuta (rektora Uniwersytetu Wileńskiego) oraz apologie biskupa Adama Naruszewicza⁶ i księdza Hieronima Strojnowskiego. Źródła z epoki potwierdzają też ogromną skalę proreformatorskiej agitacji kleru parafialnego. Postawa zwykłych plebanów generalnie miała wielki wpływ na powszechne zaakceptowanie Konstytucji przez Sejmiki z 14 lutego 1792. Warto też podkreślić „sakralizację” ustawy rządowej, przedstawianej w setkach kazań i tekstów polemicznych jako „Dzieło Bożej Opatrzności” i „Opatrznościowa Rewolucja”. Bardzo mocno akcentowano też związek działań politycznych z Kościołem oraz religijny fundament reform. Z oczywistych względów

Michał Jerzy Poniąkowski. Litografia barwna autorstwa Henryka Aschenbrenner (1864 r.). Źródło: Polona

tę „polską, katolicką rewolucję” stawiano w propagandowej kontrze wobec zdecydowanie antykościelnej i krwawej Rewolucji Francuskiej. Jako powód rzekomego oporu księży wobec Konstytucji 3 Maja podawane jest opodatkowanie przez nią kleru. Problem w tym, że prace nad zwiększeniem finansowego udziału duchowieństwa w kosztach reform i w ogóle w funkcjonowaniu państwa rozpoczął Prymas Michał Poniąkowski⁷. Warto tutaj zauważyć, że finalnie – wraz ze zdecydowaną większością kleru – poparł on ustawę która nakładała na księży podatek dochodowy dwukrotnie wyższy od tego, który płaciła szlachta (20 do 10 procent). Co więcej, podniesiona została tradycyjna danina, którą Kościół płacił na rzecz państwa – „subsidium charitativum”. Zniesiono również pensje państwowe przeznaczane dotąd na szkolnictwo i opiekę społeczną.

Mimo tego Kościół od swojego Prymasa po setki plebanów nie tylko współtworzył, ale też zdecydowanie popierał reformy ustanowione przez Konstytucję. Prymasowi Poniąkowskiemu dorobiono później „gębę” zdrajcy, a prawda jest taka, że czynnie włączał się w prace nad ustawą rządową i w żaden sposób nie blokował masowego udziału księży w ruchu proreformatorskim. Późniejsza decyzja o przystąpieniu do Targowicy nie była w jego przypadku zdradą, ale desperacką próbą ratowania resztek państwa przez całkowitą zagładą. Na tyle ile mógł, zdecydowanie zwalczał działania targowiczian niszczących dla prywaty dzieło Konstytucji. Pokazuje to np. konflikt Prymasa z biskupem Kossakowskim. Papież Pius VI (1717-1799, pontyfikat od 1775)⁸ początkowo pobłogosławił zarówno Konstytucję 3 Maja jak i jej twórców. Później zmienił zdanie, poparł Targowicę i potępił Powstanie Kościuszkowskie. Problem w tym, że ta zmiana nie dokonała się za przyczyną

jakiejś „tradycyjnie złej woli”, ale na skutek działań rosyjskiej dyplomacji. Agenci Katarzyny II wmówili Papieżowi, że polskie reformy były dziełem jakobinów, a ten przerażony krwawymi działaniami francuskich rewolucjonistów poparł targowiczán i Rosję. Było to niestety tym łatwiejsze, że po zajęciu Rzeczypospolitej przez wojska rosyjskie polska dyplomacja praktycznie przestała istnieć.

Czy byli w polskim Kościele jacyś zdrajcy przeciwni Konstytucji 3 Maja? Biskup inflancko – piltyński Stanisław Kossakowski (1738-1794)⁹, początkowo członek Konfederacji Sejmu Wielkiego i sygnatariusz Konstytucji 3 Maja, ale też jeden z pierwszych targowiczán (powieszony za zdradę). Od początku przeciwny reformom był biskup chełmski Wojciech Skarszewski (1743-1827)¹⁰, zdrajca i kolaborant. Jawnym zaprzawnicem okazał się biskup żmudzki Jan Giedroyć (1730-1803). Rosyjskimi agentami i zdrajcami byli też: biskup poznański Antoni Okęcki (1729-1793) wileński Ignacy Massalski (1727-1794, powieszony za zdradę)¹¹. Ogółem duchownych zdrajców wśród targowiczán było wśród dostojników kościelnych – łącznie z wymienionymi – siedmiu. Z drugiej strony stała cała reszta z Prymasem oraz rzeszami średniego i niższego kleru. Pamiętać trzeba o jednych i drugich. Jednak całkowite zasłanianie zdrajcami znacznie liczniejszych patriotów i reformatorów z pewnością nie jest racjonalną polityką historyczną.

Analiza tekstu

Tekst „Witaj, majowa jutrzeńko” składa się z czterech zwrotek i refrenu. Tytułowa jutrzeńka symbolizuje nadzieje, jakie Polacy wiązali z Ustawą Rządową z 3 maja 1791 roku. Jutrzeńka w meteorologii oznacza niebo jaśniejące tuż przed wschodem słońca. Konstytucja w powszechnym odbiorze była właśnie takim znakiem przed wschodem – odrodzeniem Rzeczypospolitej. Pierwsza zwrotka jest wezwaniem do upamiętnienia rocznicy uchwalenia Ustawy przy „zabawie i winie”. W drugiej zwrotce autor zawarł krótki rys tła historycznego. Zaczyna od „nierządu”, czyli chaosu w którym pogrążyło się upadające państwo. Dalej wspomina że „Godność w rękę króla spała”. Możemy to uznać za odwołanie się do słabości władzy wykonawczej (królewskiej), która spętana prawnie była niezdolna do realnego rządzenia Rzeczypospolitą. Katastrofę powstrzymało jednak uchwalenie Konstytucji („Trzeci Maj zabłysnął”) dzięki której Polska podniosła się z upadku. Trzecia zwrotka wspomina o Targowicy („chytrości godzina”) i o rosyjskiej interwencji, która Polskę wrogami zalała. „Z Piekkła rodem Katarzyna” to oczywiście caryca Katarzyna II. Ostatnia zwrotka odwołuje się już do Powstania Listopadowego, na co wskazuje końcowy wers „Nie ma w Polsce obcych panów”. Refren piosenki nie jest typowym powtarzaniem, ale niejako narracją równoległą i uzupełnieniem dla poszczególnych zwrotek. Pierwsza i druga część podkreślają nastrój pamięci o Konstytucji 3 Maja („błogi raj”) oraz wspominają Hugona Kołłątaja, uważanego za największego wśród „ojców” Ustawy. Trzecia część refrenu nawiązuje do zwrotki

wspominającej rosyjski najazd i opisuje „rozszarpany biedny kraj”. Ostatnia część jest powtórzeniem części pierwszej i spina, jak klamra, całą narrację pieśni, pokazując radość Polaków (powstańców) z uwolnienia Ojczyzny.

Opracował: Piotr Pacak

---

¹ Rajnold Suchodolski (ur. 1804, zm. 8 września 1831 w Warszawie) – poeta polski, działacz niepodległościowy, uczestnik powstania listopadowego. Był bratem znanego malarza Januarego. [Strona na Wikipedii](#)

² Konstytucja 3 Maja, właśc. Ustawa Rządowa z dnia 3 maja – uchwalona 3 maja 1791 roku ustawa regulująca ustrój prawny Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Powszechnie przyjmuje się, że Konstytucja 3 Maja była pierwszą w Europie i drugą na świecie (po konstytucji amerykańskiej z 1787 r.) spisaną konstytucją. Strona na Wikipedii, [Oficjalna strona o Konstytucji 3 Maja](#), [Jan Matejko „Konstytucja 3 Maja 1791 roku” \(Animacja – film na Youtube\)](#)

³ Adam Stanisław Krasiński herbu Ślepowron, ps. „Obywatel oraz senator i biskup” (ur. 4 kwietnia 1714, zm. w listopadzie 1800 w Krasnem) – pisarz polityczny, biskup kamieniecki od 1759, sekretarz wielki koronny od 1752, prezydent Trybunału Głównego Koronnego, scholastyk gnieźnieński i plocki, proboszcz łączycki, kanonik gnieźnieńskiej kapituły katedralnej, doktor obojga praw, przywódca konfederacji barskiej. [Strona na Wikipedii](#)

⁴ Hugo Stumberg Kołłątaj herbu Kotwica, inna forma nazwiska: Kołłontay, ps. i krypt.: Anonim; Jeden Obywatel; H. K.; X. H. K.(?) (ur. 1 kwietnia 1750 w Dederkałach Wielkich, zm. 28 lutego 1812 w Warszawie) – polski polityk, mąż stanu, publicysta oświeceniowy, pisarz polityczny, katolicki prezbiter, kanonik, satyryk, poeta, geograf, historyk. W latach 1782–1786 rektor Szkoły Głównej Koronnej, referendarz wielki litewski od 1786, podkanclerzy koronny od 1791, radca wydziału skarbu Rady Najwyższej Narodowej w 1794. Jeden z twórców Konstytucji 3 Maja. [Strona na Wikipedii](#)

⁵ Stanisław Wawrzyniec Staszic, inne formy nazwiska: Stasic; Staszyc; Stazis, ps.: „Pisarz „Uwag nad życiem Jana Zamoyskiego”; S.; Zakordonowy obywatel pruski” (ur. przed 6 listopada 1755 w Pile, zm. 20 stycznia 1826 w Warszawie) – polski działacz oświeceniowy, pionier spółdzielczości, pisarz polityczny i publicysta, filozof i tłumacz, wolnomularz, przyrodnik: geograf i geolog; ksiądz katolicki (przez niemal 20 ostatnich lat życia Staszic nie pełnił posługi duszpasterskiej i nie nosił sutanny). Członek Izby Edukacyjnej Księstwa Warszawskiego w 1808 roku, minister stanu Księstwa Warszawskiego od 1809 roku, radca stanu Księstwa Warszawskiego od 1810

roku, zastępca ministra oświaty Królestwa Polskiego w latach 1818–1824, minister stanu Królestwa Polskiego od 1824 roku. [Strona na Wikipedii](#)

⁶ Adam Tadeusz Stanisław Naruszewicz (ur. 20 października 1733 w Pińsku, zm. 8 lipca 1796 w Janowie Podlaskim) – polski jezuita, nadworny historyk i poeta, dramatopisarz i tłumacz, biskup smoleński w latach 1788–1790, biskup łucki w latach 1790–1796, sekretarz Rady Nieustającej w latach 1781–1786, pisarz wielki litewski w latach 1781–1788, senator. Ojciec polskiego klasycyzmu. Już za życia nazywano go „polskim Horacym” i spadkobiercą Jana Kochanowskiego. Jeden z głównych prekursorów badań nad Słowiańszczyzną, obok Jana Potockiego, Zoriana Dołęgi-Chodakowskiego (Adama Czarnockiego), Józefa Maksymiliana Ossolińskiego i Wawrzyńca Surowieckiego. [Strona na Wikipedii](#)

⁷ Michał Jerzy Poniatowski herbu Ciołek (ur. 12 października 1736 w Gdańsku, zm. 12 sierpnia 1794 w Warszawie) – sekretarz wielki koronny od 1768, biskup płocki od 1773, ostatni prymas I Rzeczypospolitej od 1784, członek Straży Praw, dziekan kapituły kolegiackiej św. Jana Chrzciciela w Warszawie w 1768 roku, opat komendatoryjny czerwiński w 1782 roku, członek konfederacji targowickiej, prezes Komisji Edukacji Narodowej, członek Royal Society, wolnomularz, członek konfederacji Sejmu Czteroletniego w 1788 roku, asesors Komisji Skarbu Jego Królewskiej Mości w 1768 roku. [Strona na Wikipedii](#)

⁸ Pius VI (łac. Pius VI, właśc. Giovanni Angelo Braschi; ur. 25 grudnia 1717 w Cesenie, zm. 29 sierpnia 1799 w Valence) – włoski duchowny katolicki, 250. papież w okresie od 15 lutego 1775 do 29 sierpnia 1799. [Strona na Wikipedii](#)

⁹ Józef Kazimierz Kossakowski herbu Ślepowron (ur. 16 marca 1738 w Kownie, zm. 9 maja 1794 w Warszawie) – biskup inflancko-piltyński od 1781, kustosz wileńskiej kapituły katedralnej w 1789, działacz polityczny, konsyliarz z Senatu w konfederacji targowickiej, członek konfederacji grodzieńskiej w 1793, publicysta, powieściopisarz, komediopisarz i tłumacz. [Strona na Wikipedii](#)

¹⁰ Wojciech Józef Skarszewski herbu Leszczyc (ur. 10 listopada 1743, zm. 12 czerwca 1827 w Warszawie) – biskup rzymskokatolicki, biskup diecezjalny chełmski w latach 1791–1805, biskup diecezjalny lubelski w latach 1805–1824, arcybiskup metropolita warszawski i prymas Królestwa Polskiego w latach 1824–1827, pisarz wielki koronny, podkanclerzy koronny. [Strona na Wikipedii](#)

¹¹ Ignacy Jakub Massalski (ur. w 1727, zm. w 1794) – biskup wileński (od 1762), pisarz wielki litewski w latach 1748–1754, duchowny referendarz wielki litewski w latach 1754–1762, konsyliarz z Senatu w konfederacji targowickiej, członek konfederacji grodzieńskiej w 1793, konsyliarz Rady Nieustającej w 1775, członek Komisji Edukacji Narodowej w latach 1773–1792, kanclerz Akademii i Uniwersytetu Wileńskiego Towarzystwa Jezusowego od 1761 roku. [Strona na Wikipedii](#)